

stemmelse med Folket i saa Henseende. Se vi tilbage paa vor Lovgivning, som den har været tidligere i denne Sag, se vi, at i Christian den 5tes Lov paabødes der Straffebøder ikke alene for Kvinder, der lode sig befinde i Horehus, men ogsaa for Mænd, der indfinde sig i Horehuse for at drive Utugt, og det samme Standpunkt blev hævedet gennem Tiderne og var særlig udtrykt i en Plakat af 1775, der paabød, at Bærts-husholdere, „Punchværter“, som de kaldes, at de ikke maa have usædelige Kvinder i deres Forretning, kun holde een Pige, som skal være over 24 Aar, hun maa ikke synge for Gæsterne og ikke være ikklædt pyntelige Sager, og hun maa ikke drikke med Gæsterne. Der er ogsaa udtrykkelig sat Straf for Kvinder, der ernære sig af Utugt i Horehuse. Den Lovgivning have vi i Grunden haft lige indtil Straffeloven af 1866, saavidt jeg veed, men den er ikke bleven overholdt. Thi samtidig med, at vi stode med den Lovgivning, havde vi noget ganske Andet i Praxis. Politiet her i Kjøbenhavn henholdt sig, saavidt jeg veed, til et kongeligt Reskript til Politiet af 6te Juni 1815, som aldrig er blevet trykt, og som gik ud paa, at Politiet maatte nok oprette Horehuse her i Byen. Begrundelsen derfor var nok nærmest den, at man ad den Vej skulde kunne regulere Utugten og modarbejde den veneriske Syge, der jo stadig følger Utugten som Naturens Protest mod et saadant Væned. Fra den Tid havde vi saa disse Huse som en Slags praktisk lovlige Institutioner i mod Loven, en Slags tilladte Institutioner i mod Loven, og dette bleve vi ved med. Da vi saa fik en Lov om Politiets Omordning her i Byen, blev der ogsaa hentydet til, hvorledes Politiet maatte udføre sin Regulering med Hensyn til disse Huse og disse Kvinder. Men først i vor Straffelov af 1866 blev det helt lovfæstet, og det blev gjort paa en helt forunderlig Maade, idet man ikke aabent vilde vedkjende sig den stammelige Tilstand, men dog alligevel vilde give Politiet Lovhjemmel for dets Færd. I Straffeloven af 1866 indsatte man disse saa Ord, at Kvinder, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, skulle straffes med Fængsel, og i Motiverne lod man saa forstaa, at naar de ikke søgte Erhverv ved Utugt mod Politiets Advarsel, altsaa naar de søgte Erhverv med Politiets Vidende, skulde de ikke straffes. Se saaledes er det blevet lovfæstet, og saaledes er det endvidere udviklet ved Lov af 10de April 1874, som særlig skulde være givne for at modarbejde den veneriske Syge. Jeg mener nu, at det maa vi komme bort fra, og det Lovforslag, som jeg har den Ære at

være Medforslagsstiller af, og som nu foreligger her for det høie Thing, gaar netop ud paa at føre det tilbage til før 1866, altsaa føre den gamle Tilstand tilbage, saaledes at det herefter blev ulovligt her i Danmark at øve Utugt som Erhverv. Hvad vi saa, naar vi komme tilbage til denne Tilstand igjen, iøvrigt skulle gøre for at modarbejde den Syge, der altid følger med som Naturens Protest, og hvad vi iøvrigt skulle gøre med de andre Bestemmelser og særlig Bestemmelsen i Straffelovens § 180, kan blive Gjenstand for Overveielse og maaste for en fremtidig Lovgivning, men dette, at vi komme tilbage til det Foregaaende, mener jeg maa være fuldstændig rigtigt netop, for at vi kunne imødekomme Folkets Krav i saa Henseende. Jeg mener, at derved er i Virkeligheden heller Intet foregrebet, at vi i Virkeligheden komme til at staa paa samme Standpunkt, som vi dengang stode paa. Men hvad skulle vi saa gøre overfor denne Syge? Det har jo nemlig viist sig, at den Vej, man dengang slog ind paa, at regulere Utugten for at modarbejde den, var en fordærlig Vej. Saavidt det har været muligt at oplyse, er man nu kommen ind paa og har klare Erfaringer for, at den saa langt fra modarbejder denne Syge, at den meget mere fremmer den; thi det er jo klart, at naar Utugten saaledes møder op paa Gader og Stræder og staar offentlig til Skue, komme mange flere til at tage Del i denne Utugt end der tidligere tog Del i den; thi nu siger det Offentlige jo til Mandsfolkene saa godt som: Her er ingen Fare, ville I øve Utugt, kunne I gjøre det her uden Fare! Vore Læger garanterer for, at her kunne I drive Utugt uden at blive smittede. Men dette er fuldstændig falsk; der er mange Læger, der have optalt alle de Sygetilfælde af denne Art, de have behandlet, og det har stadig viist sig, at Flertallet af Smitte-tilfældene fremkomme i disse Huse. Altsaa, fordi det har viist sig, at ad den Vej opnaaes der Intet imod denne Syge, kunde det være rigtigt at gaa tilbage og tage under Overveielse, om man da ad anden Vej kunde opnaae Noget, og der tror jeg, vi have en Regeringskommissions Betænkning, saavidt jeg huker af 1869 eller saadan Noget, der gik ud paa, at man skulde give disse stakkels Kvinder, som vare blevene smittede, ikke alene fri Kur, som de ogsaa nu faae, men ogsaa en yderligere Opmuntring til at henvende sig om denne Kur ved at love, at de Kvinder, der vare blevene smittede netop ved at søge Erhverv ved Utugt, skulde have Straffetilgivelse. Ad lignende Vej skulde man se at gjøre det saa let som muligt, at